

faſt, at naar vi have givet Finantsloven her i Thinget, gjort den færdig med det Indhold, den har i Mar, og paa det Tidspunkt, paa hvilket vi i Mar have gjort den færdig, og vi ſamtidig have erklæret os villige til paa en Maaned eller en kort Tid at give en midlertidig Finantslov af ſamme Indhold ſom det, man i 35 Mar altid har været tilfreds med, ſaa have vi ikke noget Anſvar for, hvad der kan ſte den 1ſte April. Naar der da ikke er Hjemmel for at fortsætte Statshuſholdningen, ſaa have vi opfyldt alle de Betingelſer, der i ſaa Henſeende kunne forlanges af os. Jeg vil nødigt ind paa hele denne Betragtning af, hvad der kan ſte, naar der ingen Hjemmel er, en Betragtning af diſſe abnorme Tilſtande. Jeg ſkal kun ſige ſaa Meget, at det er ikke os, der beſtemme, naar de lovlige Tilſtande ſkulle høre op, og de abnorme Tilſtande, ſom de nu med et almindeligt Udtryk kaldes, ſkulle begynde. Det ligger aldeles udenfor vor Magt: det er en Ting, hvorom jeg er kjender, at paa det Omraade er Folkethinget magtesløſt. Den, der virkelig vil bryde den beſtaaende Retsorden, kan ganſke viſt gjøre det, uden at vi kunne hindre, at det Brud ſter; det ligger udenfor vor Evne. Derved vil Kamppladsen forandres; vi ville ſaa ikke mere komme til at kæmpe indenfor Loven, men udenfor Loven, og medens man tidligere kæmpede om, hvad der er det Henſigtsmæſſigſte, Heldigſte og Nyttigſte for Befolkningen, vil man komme til at kæmpe om, hvad der er Ret og Uret. Jeg tror, at Enhver maa gjøre ſig det klart, at denne Kamp vil blive langt haardere end den hidtil førte og ikke vil holde op ſaa ſnart. Thi i den Kamp, vi nu føre, ſtaa Argumenter mod Argumenter, Fornuſt mod Fornuſt, men i den Kamp, man ſaa vil faſte os ind i, derſom man fra nogen Side fremtvinger en ſaadan Tilſtand, vil det være ganſke klart, at det ikke vil dreie ſig om Argumenter eller om mere eller mindre Fornuſt, men det vil være hele Folkets Retsbevidſthed, man derigjennem vil reiſe mod det, ſom man nødigt ſkulde ſe i Strid med Folkets Retsbevidſthed, nemlig mod Landets Regjering. Jeg har blot gjort opmærksom herpaa, fordi jeg ikke vil have, at Nogen ſkal være i Tvivl om, hvad det betyder, naar man fra den anden Side bryder Retskontinuitetens Bro af bag ſig, og jeg har paa den anden Side beſtemt villet hævde, at Folkethinget er anſvarsløſt, efter at det har givet Finantsloven og en midlertidig Bevillingslov under de nærværende Forhold.

Jagd: Jeg maa dog gjøre en Bemærkning til, hvad den ærede ſidſte Taler ſluttede med. Den Maade at fralægge ſig ethvert Anſvar gaar virkelig ikke (Munterhed). Nei, den gaar ikke. Jeg har fremhævet det en Gang tidligere i denne Sal og har ikke onſket at gjentage det, men det ſkal gjentages, ſaa ofte det ærede Medlem vil ſtille ſig paa dette anſvarsløſe Standpunkt, ſamtidig med, at han ſelv giver Stødet til de vigtigſte Begivenheder, der mulig kunne fremkomme i den nærmefte Fremtid. Det er ſagt ofte nok i denne Sal, og navnlig af det ærede Medlems Meningsſælle fra Kjøge (Hørup), at naar tre Faktorer ſkulle ſamarbejde, for at Lovgivningsværket kan gaa og Grundloven opretholdes, har den ene af diſſe Faktorer ikke Lov til at vælte Læſſet. Den Gang det ærede Medlem fra Kjøge udtalte diſſe Ord, var det angaaende Landſthinget, ſom efter hans Mening var forpligtet til at vedtage den midlertidige Finantslov i den Skikſe, Folkethinget vilde have den. Den Gang, ſagde han, at Landſthinget havde ikke Lov til at vælte det Hele, naar de tre Faktorer ſkulle ſamarbejde, men hvad der gjælder Landſthinget, gjælder ſandelig ogſaa Folkethinget. Naar det ene Thing ſtiller ſig ſaaledes, at de to andre Faktorer ikke kunne gaa ſammen med det, maa det ikke ſtille ſig fornemt paa det Standpunkt at ſige: Det er ikke vor Skyld, men de Andres. Kunde man ſaa let fralægge ſig Livets Anſvar, ſaa kunde man komme let ud derover. Nei, det Anſvar, dette Thing har, kan det ikke ſtyde fra ſine Skuldre. Det er ſagt ikke een Gang, men hundrede Gange, at man vilde gjøre Regjeringen dens Stilling ſaa vanſkelig ſom muligt, og at man ikke i dette eller hint Spørgſmaal vilde bøje ſig for Landſthinget. Naar man for et Par Dage ſiden hørte her i Salen en Rigsdagsmand fra en Side af den kjøbenhavniſke Befolkning, ſom han ſelv ved enhver Leilighed nævner, udtale, at han havde ikke villet deltage i Finantslovens Behandling, thi førſt naar Tiden kom, da man tog fat paa ſtore Lovgivningsreformer til Almenvellets Fremme, var Tiden kommen for ham, og naar den høiterede Finantsminister et Diebliſt efter oplyſte, hvad der for hans Vedkommende var Hovedanken mod Finantsloven, ſom ikke var afhjulpen ved, at Ordſøreren udtalte, at efter hans og Meningsſællers Anſkuelse er Finantsloven brugelig, ſaa viſer det, at der er andre Krav til Finantsloven end det, at den ſkal være blot brugelig. Jeg maa nu her stærkt hævde og